

OKRAJNI LJUDSKI ODBOR

Poročilo Sveta za prosveto

(Nadaljevanje iz »Glasnika« št. 90)

b) Izobraževanje strokovnih kadrov v vajenskih šolah

Vajenske šole so ostale glede notranje organizacije celotnega pouka in slabe materialne baze vse doslej kot pedagoško manj vredne in v sklopu celotnega sistema rangirane v višini osemletnih šol.

Pri vajenskih šolah se teorija ni združila s prakso in so učenci glede praktičnega učenja ostali v neorganiziranem izvenšolskem sistemu. Posledica tega je, da se učenci vajenci v raznih delavnicah, obratih in enostransko razvijajo glede sposobnosti in znanja. Vzgojna vrednost takšnega učenja pa je toliko slabša, kolikor slabša je povezava med delavnico in šolo in kolikor bolj se poslužujemo pri samem delu metod, ki slonijo na samem manualizmu.

Vajenca v dobi učenja učijo v šoli in delavnici učne osebe iz različnih sektorjev dela in z različno izobrazbo. Zaradi tega je v večini primerov vse učno delo odvisno od osebnih pedagoških usmerjenosti učne osebe. Mnogi v naših šolah, kakor tudi mojstri v delavnicah se ne poslužujejo pri tej nalogi, katero smo jim poverili, tistih poti pri učnem delu, s katerimi smiselno zberemo in izčrpamo vse načine, da razvijemo učenčeve sposobnosti, da utrjujemo znanje in navajamo učenčevajence k samostojnemu delu.

Upoštevati moramo tudi to, da so naše šole kakor tudi obrtne delavnice v veliki meri materialno pičlo opremljene. Da v šolah manjka sodobnih učil, učnih knjig, laboratorijev, demonstrativnih delavnic in da učijo predavatelji, ki se bolj redko poglabljajo v probleme učne ure. Tudi v obrtnih delavnicah ni organizacija učenja povoljno ustvarjena. Delavnice niso opremljene s primernimi orodji in stroji. Sistem učenja ni sistematičen, včasih celo enostranski, kadar gre za serijsko delo. Mojstri, ki se bavijo z učenjem vajencev, pozabljajo na vzgojno plat učnega dela.

Prav zaradi tako primitivno urejenega šolskega sistema in njega organizacije v šoli ter delavnici je pouk neizkoriščen v vzgojne namene. Učenci se vse premalo mobilizirajo z navadami in željami do samostojnega učenja, do iskanja ter čitanja sodobne tehnične literature kakor tudi koriščenja ostale kulturne tehnike ter dejavnosti.

V zvezi z Resolucijo IS o izobraževanju strokovnih kadrov smo proučili dosedanj sistem vajenskega šolstva in mreže teh šol v ljubljanskem okraju in prešli na periodični sistem pouka v vseh 11 celoletnih šolah. Predhodno smo glede na nezadostne šolske kapacitete in pomanjkanje stalnega učnega kadra ter nezadostnih pogojev za kvali-

tetno izučevanje po poklicih v določenih strokah začasnoukinili vajenske šole v: Hrastniku, Grosuplju, Zagorju, Litiji in na Vrhniki. Samo vajenska šola v Kočevju bo imela letošnje šolsko leto še celoletni pouk in bo do prihodnjega šolskega leta ustvarila pogoje za periodični pouk. Nadalje smo v posamezne šole osredotočili posamezne poklice zaradi boljšega strokovnega izobraževanja. Tako smo v kamniškem predelu osredotočili vse oblačilce in del poklicev v kovinski stroki v Kamnik, lesno stroko v Mengeš, v Domžale pa nekatere poklice v kovinski stroki in galanteriste. Trboveljska šola pa bo še nadalje šolala učence kovinske, lesne in oblačilne stroke. Tako bo tudi tu dosežena številčno močnejša koncentracija, kar bo omogočilo strokovno boljši pouk. Kapaciteta šole je zadostna, dobre prometne zveze in ekonomičnost ter možnosti izboljšanja strokovnega pouka pa govorijo v prid take organizacije.

V Ljubljani naj bi se organizirali naslednji centri za izobraževanje kadrov obrtnih poklicev:

Center kovinskih obrtnih poklicev na Viču,

Center lesnih obrtnih poklicev v Veselovi ulici,

Center tekstilnih obrtnih poklicev v Veselovi ulici,

Center soboslikarjev, pleskarjev, moških in ženskih frizerjev v merilu okraja v Veselovi ulici.

Ostale periodične šole republiškega značaja v našem okraju: avtomehanska v Sentvidu, fotografska, mlinarska, brivsko-frizerska, gostinska, gradbena in trgovinska bodo nadaljevala šolanje po periodičnem sistemu.

Cevlarska šola v Ljubljani naj bi se preimenovala v tapetniško in naj bi se učenci-čevljarji v letošnjem šolskem letu preselili v bivšo industrijsko šolo v Ziri, kjer je kapaciteta šole, šolskih delavnic in internata zadostna za vso Slovenijo. V ljubljanski šoli bi ostali le tapetniki, število teh je naraslo v merilu republike na ca. 200, kapaciteta šole in razpoložljivih internatskih prostorov za to šolo nekako ustreza omenjenemu številu. Tako bi tu bila rešena sedanja prenatrpanost. Vajenska šola usnjarske stroke v Domžalah bo ukinjena, ker usnjarska industrija ne bo več sprejemala vajencev.

V letošnjem šolskem letu je najbolj kritično šolanje učencev elektrostroke. V prejšnjih letih so se učenci iz našega okraja šolali tudi v Cerknem in Mariboru. Letos pa sta ti dve šoli sprejeli le še učence III. letnika iz našega okraja, dočim moramo šolanje I. in II. letnika za-

gotoviti v Ljubljani. Vajenska šola kovinske stroke na Viču, ki ima elektro oddelek, ne bo mogla v rednem roku sprejeti vseh teh učencev, zato bomo morali verjetno prirediti posebno izmeno v počitnicah. Ta problem se bo lahko reševal le z razširitvijo kapacitet.

Tako združuje vajensko šolstvo ljubljanskega okraja v 19 šolah 6488 vajencev, to je po številu več kakor ena tretjina vajencev v vsej Sloveniji. Od skupnega števila vajencev, ki se trenutno izučujejo v gospodarstvu, odpade na obrt ca. 58%, industrijo 20%, trgovino 16% in gostinstvo 6%.

Obrt

Na območju ljubljanskega okraja imamo 233 obrtnih dejavnosti, ki zajemajo 475 družbenih in 4535 zasebnih obrtnih organizacij. Temu primerno narašča delovna sila. Največji (40%) porast delovne sile je v elektrotehniških strokah in kovinski. Medtem ko je v živilski številu padlo na približno 4%.

Iz kvalifikacijske strukture zaposlene delovne sile v obrtnih organizacijah je razvidno, da število samostojnih mojstrov pada. Istočasno se manjša število visokokvalificiranih in kvalificiranih delavcev v korist priučenih in nekvalificiranih delavcev.

Iz tega je razvidno, da gre tudi mobilizacija učencev (vajencev) iz vrst mladine s končano osemletno šolo zelo počasi naprej ali celo nazaj. Tako n. pr. v letu 1959 ni bil vključen v 49 obrtnih dejavnostih niti en vajenec. Naval je samo v elektrostroko.

Na drugi strani pa raste potreba po delovni sili v nekaterih strokah. Tega problema ni mogoče rešiti samo z reformo šolskega sistema in usmerjanjem mladine v vajenske poklice, temveč je širšega značaja. Večji del mladine se raje vključuje v industrijo, ker ima tam le boljše pogoje razvoja kakor tudi zaslužka. Razen tega je naša obrt še razdrobljena in nima pripravljenih institucij, v katerih bi lahko sprejemali mladino iz podeželja, iz pasivnih krajev. Primanjkujejo domovi za mladino; primanjkujejo šolski centri, ki bi bili sodobno opremljeni in bi v marsičem nadoknadili sedanje primitivno priučevanje po raznih zastarelih obrtnih delavnicah.

Preobrazba vajenskih šol v strokovne centre za posamezne stroke bo sicer pripomogla k boljši kvaliteti strokovnega usposabljanja obrtnih kadrov, ne bo pa rešila pomanjkanja kvalificiranih kadrov na tem področju; zato je treba poleg šolskega sistema in ob njem raz-

vijati oblike izobraževanja odraslih. Obrtni šolski centri se bodo postopoma usposobili tudi za to nalogo.

Gostinstvo

V zvezi z reformo gostinskega strokovnega izobraževanja, ki bo v bodoče baziralo predvsem na priučevanju na delovnem mestu v gospodarskih organizacijah, bo imel Center za izobraževanje gostinskih delavcev za okraj Ljubljana nalogo organizacije najrazličnejših oblik strokovnega izobraževanja za gostinske delavce in uslužbence vseh poklicev za vsa delovna mesta I. in II. stopnje ter tudi za nekatera delovna mesta III. stopnje. Predvsem pa bodo njegove naloge:

1. Organizacija dopolnilnega praktičnega izobraževanja za poklice v okviru I. stopnje strokovne izobrazbe.

2. Organizacija teoretičnega in dopolnilnega praktičnega izobraževanja za poklice v okviru II. stopnje strokovne izobrazbe.

3. Organizacija teoretičnega in dopolnilnega praktičnega izobraževanja za nekatere poklice v okviru III. stopnje strokovne izobrazbe.

4. Organizacija strokovnega izobraževanja za poslovodje gostinskih obratov.

5. Organizacija strokovnega izobraževanja v okviru prekvalifikacije med posameznimi gostinskimi poklici ter prekvalifikacije iz drugih poklicev v enega izmed gostinskih poklicev.

6. Organizacija seminarjev in tečajev za osebe, ki se bodo v gospodarskih organizacijah bavile s strokovno vzgojo gostinskih delavcev in uslužbencev ter proučevanje metod gostinskega strokovnega izobraževanja.

7. Izdajanje skript in učbenikov za gostinsko strokovno izobraževanje ter prirejanje raznih strokovnih razstav, tekmovanj in demonstracij.

8. Organizacija različnih strokovnih izpopolnjevalnih tečajev za gostinske delavce in uslužbence za različne poklice in različne stopnje.

Izobraževanje kadrov v gradbeništvu

Za šolanje strokovnih kadrov se je pokazalo, da so v pogledu strokovnosti in ekonomičnosti najbolj primerni gradbeni šolski centri. Glede šol za kvalificiranje delavcev je ugotovljeno, da so šole s periodičnim poukom v strokovnem in ekonomskem pogledu najbolj primerne, še posebno danes, ko nimamo dovolj šolskih kapacitet. To je tembolj utemeljeno za šole gradbenišтва, ker so gradbišča raztresena. Take šole imajo lahko specializiran pouk, stalne predavatelje in še dovolj sistematično dopolnilno praktično izobraževanje.

Gradbeni šolski center za Bežigradom bo strokovno izobraževal za stopnjo kvalificiranega delavca v redni šoli še učence v gospodarstvu, kar je v prehodni dobi po izjavi gradbenih podjetij še potrebno, dalje bo organiziral občasne tečaje za specializirane delavce in tečaje za visokokvalificirane delavce.

Druga možnost strokovnega izobraževanja v gradbeništvu pa bo v smeri strokovnega priučevanja v podjetjih. Delavci do 18 let starosti in manjšo izobrazbo kot 6 razredov osnovne šole in starejši kot 18 let ne glede na višino osnovne šolske izobrazbe bodo lahko takoj pričeli kot gradbeni delavci, in sicer, da jih bodo takoj po njihovi sposobnosti že v začetku usmerili na določene specialnosti in jih bodo sistematično uvajali v delo po utrjeni metodi.

Zvezni gradbeni center se gradi. Poleg šolskega gradbenega centra za Bežigradom, kjer bodo vzgajali in izobraževali inštruktorje za delo v posameznih gradbenih podjetjih. Nadalje bodo v Centru proučevali sodobne pedagoške metode, pomagal bo pri organizaciji izobraževalnih centrov v podjetjih, pripravljali učne načrte in učbenike.

Trgovina

Vajenska šola trgovinske stroke je od januarja 1958 na proračunu okraja, dotlej je bila od ustanovitve Trgovinske zbornice za LRS na njenem proračunu vse od 1. januarja 1957, ko je prešla na vzdrževanje republiškega sklada za kadre v celnem letu 1957.

Zadnje šolsko leto se je povečalo število učencev za 214. Tudi v bodočem sistemu šolanja, ne glede na to, če se tudi spremeni učna doba od 3 na 2 leti, se bo število učencev povečalo zaradi naraščajočih potreb trgovskih podjetij. Tudi s prehodom na specializacijo bo po dosedanjih sklepanjih republiške trgovinske zbornice potrebno diferencirati pouk blagovnanstva na trinajst skupin trgovskih strok, kar pomeni znatno povečanje števila učnih moči za blagovnanstvo. V zvezi s tem bo seveda primanjkovalo tudi učilnic. Sklep obrtne zbornice je, da se zgradi na dvorišču DIC nova šolska stavba z 20 učilnicami in tremi specialnimi učilnicami z vsemi ostalimi potrebnimi prostori.

Glede na sedanje potrebe kadrov v trgovini in v zvezi z Resolucijo IS Jugoslavije bo ustanovljen Center za vzgojo trgovskega kadra, kjer bodo trgovski delavci lahko dosegli vse stopnje izobrazbe in tudi ljudje iz vseh ostalih gospodarskih dejavnosti, ki zasedajo delovno mesto skladiščno-komercialno-manipulativnih poslov v zvezi z blagovnim prometom.

Center bo zajemal:

1. Dvomeščne večerne tečaje za delovno mesto blagovnega manipulant in pomožnega prodajalca.
 2. Enoletno večerno šolo za delovno mesto prodajalca.
 3. Dvoletno periodično šolo za prodajalce.
 4. Poslovodsko šolo.
 5. Aranzersko šolo.
 6. Organizacijo tečajev za prodajalce-specialiste.
 7. Organizacijo tečajev za odrasle za posamezne trgovske stroke.
- Vse navedene oblike strokovnega izobraževanja so v prehodnem obdobju že organizirane pri sedanji Vajenski šoli trgovinske stroke.

c) Srednje strokovne šole tehniških strok

Resolucija o izobraževanju strokovnih kadrov obsega tudi reorganizacijo tehniških srednjih šol. Te so:

1. Gradbena tehniška šola.
2. Tehniška šola elektrotehniške stroke.
3. Tehniška šola za kemijsko, rudarsko, metalurško in lesnoindustrijsko stroko.
4. Tehniška šola strojne stroke.

Glavna pomanjkljivost omenjenih šol je prvič v tem, da doslej niso bile dovolj povezane z gospodarskimi organizacijami in javnimi službami, drugič v tem, da kljub svoji pestrosti ne zadovoljujejo vseh potreb po raznovrstnih strokovnjakih, tretjič, da še ne nudijo dovolj možnosti za izobraževanje odraslih, četrtič, da njihova zmogljivost ni v skladu s potrebami po tem kadru, petič, da v izobraževanju učencev v gospodarstvu še ni dovolj prožnih oblik za hitrejši in učinkovitejši izobraževanje, šestič, da ni urejena povezanost v napredovanju tistih učencev, ki se vpišejo na tehniške šole po dovršenih industrijskih in podobnih šolah, sedmič, da nimajo dovolj utrjenih profilov izobraževanja kadrov, ki bi zajemali vse potrebne stopnje strokovne izobrazbe, in osmič, da so še premalo povezane s prakso.

Za odpravo vseh teh pomanjkljivosti so šole same že mnogo prispevale ob podpori industrije, šolskih in prosvetnih organov, strokovnih društev in aktivov ter z direktnimi konzultacijami s predstavniki industrije. Potrebna pa je učinkovitejša pomoč predvsem tistih gospodarskih organizacij, za katere te šole vzgajajo strokovni kadre. V zvezi s tem Svet za prosveto predlaga:

1. Tehniške srednje šole naj se spremenijo v šolske centre, ki jih usmerjajo zainteresirane gospodarske organizacije in predlagajo tudi profile šolanja.

2. Tehniške šole po pravilu ostanejo štiriletna s tem, da se vrši pouk prva tri leta strnjeno na šoli, v zadnjem letu pa se učenci specializirajo v podjetjih.

3. Tehniške šole lahko, če to zahteva in vzdržuje industrija oziroma gospodarske organizacije, ustanovijo še višje tehniške šole za izobraževanje višjih tehnikov oziroma obratnih inženirjev. Tehniške šole se lahko spremenijo v šolske centre, če to zahtevajo potrebe gospodarskih organizacij.

4. Potrebno je še nadalje večati zmogljivosti teh šol, da bodo sprejemale več učencev, predvsem odraslih iz proizvodnje, ustanavljati nove šole oziroma odpirati nove oddelke teh šol v različnih krajih in proučiti možnosti za nadaljnjo decentralizacijo po posameznih strokah, ki so še trenutno vezane v eno šolsko enoto in jih lokalizirati tam, kjer ima pouk največ pogojev za tesno povezanost z industrijsko prakso.

5. Potrebno je izdelati perspektivno mrežo strokovnih šol v našem okraju skladno z republiškim planom razvoja strokovnih šol in skladno z okvirnimi številskimi o perspektivnih potrebah po strokovnih kadrih, kakor je to nakazal V. kongres SZDL.

6. Za tesnejšo povezavo med šolskimi in izvenšolskimi centri za izobraževanje strokovnih kadrov bi bilo potrebno v prehodnem obdobju predvideti, katere in koliko kadrov bomo strokovno usposabljali po poti izobraževanja odraslih v okviru centrov za izobraževanje pri podjetjih, delavskih univerz in podobno in koliko kadrov preko rednih šol.

7. Svet za šolstvo OLO predlaga, da se prouči uместnost ustanovitve posebnega sveta za strokovno izobraževanje pri OLO Ljubljana, ki bi povezoval in vsklajeval šolsko in izvenšolsko izobraževanje.

8. Naj se omogoči širša dejavnost Delavske univerze s tem, da se za te potrebe zgradijo njeni novi prostori.

Za primer, kakšna bi naj bila shema teh šol oziroma šolskih tehniških centrov, navajamo predlog za reorganizacijo strokovnega šolstva za gradbeno stroko.

a) Šolska linija:

1. Dvoletna periodična šola za kvalificirane delavce v gradbeništvu in cestarje za glavne poklice v gradbeništvu (zidar, tesar, kamnosek, opekar, cementinar, betoner, instalater).

2. Triletna sezonska šola za visokokvalificirane delavce in delovodje, za glavne poklice: zidar, tesar, cestar in gradbeni delovodja.

3. Štiriletna tehniška šola za visoke gradnje, za nizke gradnje, za industrijo gradbenega materiala in za geodezijo. Šola z dvostopenjskim študijem da po drugem letniku kvalificiranega delavca, tehničnega in geodetskega risarja, katastrskega referenta, po četrtem letniku pa tehnika, geometra.

4. Dvoletna višja gradbena šola za obrtne gradbene inženirje za nizke in visoke gradnje in za geodezijo.

5. Tečaj za pouk za starejše s ciljem pripravljanja na privatne izpite.

Vse navedene stopnje bi tvorile Šolski gradbeni center.

b) Priučevanje na delovnem mestu preko izobraževalnih centrov pri podjetjih ostane za vsa tista delovna mesta, za katera ni potrebno izobraževanje po šolski liniji in za katera se lahko doseže določena kvalifikacija na delovnem mestu oziroma s krajšim tečajnim poukom v gradbenem centru ali pa pri podjetjih.

Predlog za reformiranje gradbenega šolstva v LRS posega v spremembo notranjega organizacijskega dela v šoli in ga postavlja na bazo industrijskega tipa šole. S takim načinom dela bi šola vzgajala kader za sodobne potrebe v gradbeništvu. Delovna področja od tehnika in splošno gradbenega strokovnjaka danes zahtevajo široko razgledanost, široko in poglobljeno strokovno znanje in tudi mnogo specializacije, če ne že popolno specializacijo za posamezne poklice. Višja gradbena šola bo lahko posredovala vse omenjeno, in to v veliko večji meri kot ustrezni prvi cikel na fakultetah.

Glede na kontinuiteto šolanja na Gradbeni višji šoli predlagamo, da se po diplomu v Gradbeni tehniški šoli pred vstopom na Gradbeno višjo šolo postavi pogoj enoletna praksa v operativni za tiste, ki nimajo takega zaključnega uspeha, kot je potreben za vpis.

Za potrebe gradbeništvu predlagamo, da se za splošno priznane stopnje strokovne izobrazbe raznih poklicev izobražujejo kadri po naslednjih stopnjah:

a) Priučeni delavci v centru za gradbeništvo in pri podjetjih — neposredno na delovnem mestu.

b) Kvalificirani delavci za glavne poklice v gradbeništvu — v šoli za kvalificirane delavce, v prvi stopnji Gradbene tehniške šole. Praktično izobraževanje naj bo na delovnem mestu. Način izobraževanja industrijski, šolanje je lahko periodično oziroma strnjeno.

c) Kvalificirani delavci za ostale poklice v gradbeništvu — v gradbenem centru oziroma na delovnem mestu pri podjetjih pod vodstvom gradbenega centra.

d) Tehniki za gospodarstvo prvenstveno iz vrst kvalificiranih delavcev pod b) in c) se izobražujejo v Gradbeni tehniški šoli.

e) Visokokvalificirani delavci za glavne poklice v gradbeništvu se iz-

obražujejo v centru za gradbeništvo, v šoli za visokokvalificirane delavce in na delovnem mestu pri podjetjih, po enotnem programu.

f) Visokokvalificirani delavci ostalih poklicev — se izobražujejo v centru za gradbeništvo in pri podjetjih po enotnem programu.

g) Višji tehniki — obratni gradbeni inženirji — se izobražujejo v višjih šolah za gradbeno stroko oziroma v prvem ciklusu študija na ustreznih fakultetah in visokih šolah.

Za bodoče tehnike je silno potrebno, da se za svoj poklic tudi praktično usposobijo in je zato važno, kako je urejeno praktično delo za dijake. V ta namen so važna ustanova šolske delavnice, kjer se bodoči tehniki seznanjajo s stroji, orodji in opravili, ki jih bodo srečavali v poklicu. Žal je dijakov preveč na vseh tehničnih šolah, ki vzgajajo za produkcijo, da bi se mogli izvrstiti v delavnicah tako pogosto, da bi si mogli pridobiti spretnosti za svoj poklic. V teh delavnicah pridobiva ročno spretnost blizu 3000 dijakov tehniških šol. Tako more biti v delavnicah vsak dijak povprečno na leto le 3 do 4 tedne, kar je odločno premalo. Nekatere šole že navezujejo stike s podjetji, da sprejemajo na prakso njihove dijake tudi med šolskim letom. Šolske delavnice so opremljene razmeroma skromno. Vodstvo pa se trudi, da bi s sredstvi, kakršna imajo delavnice na razpolago, uspelo uvesti produktivno delo in tako učne izdelke pošiljati na trg. Posrečilo se je pridobiti nekatera podjetja, da so dala naročila delavnicam za svoje potrebe. Kljub temu pa naše šolske delavnice le ne nudijo dijakom normalnih pogojev, v kakršne jih bo postavilo življenje. Da se bo dijak malo spoznal z življenjem v tovarnah, mora po prvih 3 letih teoretičnega pouka za 1 mesec na počitniško prakso. Ker se podjetja ne zanimajo dovolj za praktikanke, skušajo šole doseči sistematično uvajanje dijakov v proizvodno delo, kar zopet zahteva tesnejše sodelovanje med šolo in podjetji.

Podobni predlogi za reorganizacijo veljajo za vse sorodne šole (za šole usnjarsko galanterijske stroke in drugih strok) posebno mesto pa zavzema Šola za umetno obrt. Šola za umetno obrt v Ljubljani ima 185 dijakov in je bila doslej petletna in ni imela urejenega statusa. Gojenci so to zelo iskano šolo obiskovali pet let in niso dobili nobene kvalifikacije, ki bi jo lahko uporabili v proizvodnji. Zaradi tega je potrebno, da šola dobi isti status kot ga imajo srednje tehnične šole. S tem, da šola sprejme te dolžnosti, se petletno šolanje skrajša za eno leto in gojenci, ki zaključijo to šolo, dobijo kvalifikacijo tehnika. V šolo se lahko vpiše vsakdo, ki zaključuje osemletko, vendar je težnja, da se vpišejo kvalificirani delavci.

Za prve je prvi letnik pripravljali razred, a tisti, ki že obvladajo potrebne ročne spretnosti, se lahko vpišejo v drugi razred, tako da zanje traja strokovni študij samo tri leta.

Študij v stroki je razdeljen v dve glavni skupini:

I. Oddelek za ploskovno oblikovanje.

II. Oddelek za plastično oblikovanje.

Oba oddelka povezuje v vseh letnikih predmet koordinacijsko oblikovanje.

Oddelek za ploskovno oblikovanje pa ima sledeče odseke:

1. Odsek za uporabno grafiko;
 2. Odsek za tekstilno grafiko;
 3. Odsek za modo.
- Na oddelku za plastično oblikovanje so sledeči odseki:
4. Odsek za notranjo opremo;
 5. Odsek za oblikovanje;
 6. Odsek za aranžerstvo.

Takšna razdelitev šol se sicer razlikuje od prejšnje, vendar je težje sprejemljiva, da se predmeti ne učijo več za potrebe obrti (pletilstvo, čipkarstvo, graverstvo itd.), ampak za potrebe industrije.

Vse te predloge za delne spremembe obsega in programa vseh umetniških šol so soglasno potrdili šolski odbori in učiteljski kolektivi in je o njih posebej razpravljala Svet za prosveto OLO Ljubljana.

Solanje zdravstvenih delavcev:

V zvezi z resolucijo o izobraževanju strokovnih kadrov je Svet za zdravstvo LRS sprejel priporočila o vzgoji in izobraževanju zdravstvenih delavcev. Ta priporočila so prilagojena smernicam, nakazanim v resoluciji, ter urejajo ves sistem zdravstvenega šolstva in smoter šolanja, specializacijo pri šolanju, pogoje za ustvaritev šole, za vpis na izredni študij, izobraževanje odraslih itd.

Velika večina rednih zdravstvenih šol je bila doslej v Ljubljani, sedaj pa se ustanovljajo zdravstvene šole tudi v drugih krajih Slovenije. V ljubljanskem okraju imamo 5 zdravstvenih šol: Šola za sanitarno tehniko, Zobotehnično srednjo šolo, Šola za farmacevtske tehnike, Babiško šolo in Šola za otroške nevalke. V letošnjem šolskem letu so pričeli na Šoli za babice in na Šoli za otroške nevalke s štiritletnim šolanjem. Glede na velike potrebe zdravstvenih kadrov se je izvršil vpis še v prve letnike dvolletnih starih šol in v prvi letnik štiritletnih novih šol.

Med strokovne šole štejemo tudi dve ekonomski in administrativno šolo. Ekonomski šoli sta v Ljubljani in Trbovljah, ljubljanska ekonomska šola pa ima svoje oddelke še v Kamniku. Družbeni pomen teh šol je velik, saj izobražujejo poleg mladine že mnogo let tudi odrasle.

Posebni aktualni problemi:

Svet za prosveto OLO smatra, da je poleg omenjenih problemov trenutno na področju šolstva še potrebno posebej obdelati te-le:

1. Družbeno upravljanje;
2. Decentralizacije;
3. Gradnje in finansiranje;
4. Skrb za kadre in štipendiranje;
5. Vzgojno-varstvene ustanove;
6. Zavodi za posebno šolstvo;
7. Reforma gimnazij;
8. Skrb za fizičen razvoj otrok.

1. Družbeno upravljanje.

2. reformiranjem pouka in šolskega sistema se ne preneha več vloga vseh oblik družbenega upravljanja v šolstvu: okrajnih in občinskih svetov za prosveto, šolskih odborov, učiteljskih zborov in skupnosti učencev. Okrajni Svet za prosveto šteje 23 članov. Dasi je dobra polovica članov aktivna in je redno posečala seje, smo težko zmagovali naloge. Dobro smo se zavedali, da ni dovolj, če rešujemo samo tekočo problematiko, ki jo prinaša vsakodnevna praksa šolskega življenja, da tudi ni dovolj, če spremljamo materialni razvoj šolstva, temveč, da je naša bistvena in pomembna naloga skrbeti za idejno politično presnavljanje učno-vzgojnega procesa in vsebine na osnovi marksistič-

nega svetovnega nazora, v smeri socialističnega patriotizma in humanizma. Pav tako važna naloga okrajnega Sveta za prosveto pa je podpiranje in razvijanje vseh organov družbenega upravljanja v šolstvu.

Pri okrajnem Svetu za prosveto je delovalo več komisij, sestavljenih iz članov sveta in drugih državljanov, ki so spremljale in proučevale posamezne probleme ter jih obdelane pripravile za sejo Sveta. Med najaktivnejšimi so bile komisije za tehnično vzgojo, komisija za gospodinski pouk, razpisna komisija, v zadnjem času pa tudi komisija za strokovno šolstvo in novo ustanovljena komisija za šolske kuhinje. Razprave in sklepanje o bistvenih problemih je bilo vedno kolektivno na sejah Sveta.

Ne da bi se v tem poročilu spuščali v podrobnejšo analizo družbenega upravljanja v šolstvu, ker moramo poudariti, da je prav družbenemu upravljanju pripisati znaten delež v procesu odpiranja in obračanja šol navzven k družbi in življenju, da je družbenemu upravljanju in pomoči družbenih organizacij pripisati tudi znaten delež pri osvajanju in sprovanju načel šolske reforme.

Šolski odbori so ustanovljeni pri vseh šolah. Povprečno štejejo 10 članov. Manj številne šolske odbore imajo manjše nižjeorganizirane šole, najširše pa večje strokovne šole. Problematika, ki jo načenjajo in obravnavajo šolski odbori, se vedno močneje pomika k vsebinskim problemom, za razliko prvih začetkov, ko je na sejah šolskih odborov prevladovala predvsem problematika materialnega oskrbovanja šol.

Predlagamo, da bi nove volitve v šolske odbore izvedli v istem času, ker bi tako organizirano akcijo lažje pripravili in podprli tudi politične in družbene organizacije. Izredno velikega pomena bo za razvoj šolstva in za razvoj družbenega upravljanja nov način finansiranja šol. Osnutek novega zakona o finansiranju šol, ki je v pripravi, predvideva šolskim odborom pravico, da bodo samostojno, po svoji presoji razpolagali z globalno dodeljenimi sredstvi, danimi s strani ustanoviteljev in pridobljenimi z lastnim proizvodnim delom ter z drugo aktivnostjo. S tem bo družbeno upravljanje v šolstvu dobilo tudi prepotrebno materialno bazo in novo vzpodbudo.

Pomembno vlogo v razvoju šolstva so odigrali občinski sveti za prosveto. Brez decentralizacije osnovnih šol na občini in brez posebnega družbenega organa za prosveto v občini bi bil tempo šolske reforme prav gotovo počasnejši.

V zadnjem letu so se v šolah in drugih vzgojnih zavodih zelo uveljavile šolske skupnosti. Pomen šolskih skupnosti se ne preneha več z vedno večjimi kompetencami, ki jih šolske skupnosti dobivajo pri neposredni organizaciji vsakdanjega življenja učencev.

Dosedanje izkušnje potrjujejo, da so se vse te oblike družbenega upravljanja utrdile, potrebno pa bo v bodoče kljub uspešnemu razvoju organe družbenega upravljanja sistematično krepiti, skrbeti za njihov pravilni sestav in nuditi več pomoči.

2. Prenos šol in drugih vzgojnih ustanov iz pristojnosti okraja v pristojnost občinskih ljudskih odborov, gospodarskih organizacij in zbornic.

Proces poglobljanja socialistične demokracije in razvoj komunalnega sistema postavlja pred nas vpraša-

nje nadaljnje decentralizacije prosvetnih ustanov. Izkušnje, ki jih imamo na področju osnovnega šolstva, v polni meri opravičuje zapanje občinskim ljudskim odborom, saj moramo reči, da so s polno odgovornostjo in veliko prizadevnostjo skrbele zanje.

Svet za prosveto je dvakrat razpravljalo o umestnosti prenosa prosvetnih ustanov, ki so še v okrajni pristojnosti v pristojnost občinskih ljudskih odborov oziroma gospodarskih organizacij in zbornic in sklenil predlagati ljudskemu odboru, da se postopno izvede popolna decentralizacija šol in drugih prosvetnih ustanov na način, ki je kot poseben predlog predložen okrajnemu ljudskemu odboru. Proces naj bi se po tem predlogu pričel s 1. jan. 1961.

Posebej je treba proučiti sistem finansiranja teh šol z ozirom na dejstvo, da zajemajo šole druge stopnje učence iz večjega števila občin, nekatere iz vse Slovenije, pa tudi iz drugih republik.

Kot govori Resolucija o strokovnem izobraževanju bodo imele v bodoče tudi gospodarske organizacije možnost vzdrževanja strokovnih šol za svoje potrebe, zato smo mnenja, da bi morale strokovne šole sčasoma preiti v pristojnost gospodarskih organizacij oziroma zbornic. Trenutno se postavlja vprašanje, ali kaže strokovne šole sedaj decentralizirati na občine, ali jih kaže držati v pristojnosti okraja do izida novega Zakona o finansiranju šol. O tem naj odloči okrajni ljudski odbor.

Ob sprovanju decentralizacije bo treba posebej paziti na usodo posebnih vzgojnih zavodov, od katerih ni neposrednih lokalnih koristi, so pa družbeno utemeljeni in potrebni.

V zvezi z decentralizacijo šol in vzgojnih zavodov je potrebna tudi decentralizacija prosvetno-pedagoške službe. Svet za prosveto predlaga, da naj tiste občine, ki imajo v smislu osnutka zakona o prosvetno-pedagoški službi potrebe in možnosti po treh ali več pedagoških svetovalcih, ustanovijo svoje Zavode za prosvetno-pedagoško službo. Ostale občine pa naj organizirajo prosvetno-pedagoško delo tako, da si pomagajo s honorarnimi pedagoškimi svetovalci ali pa da več občin skupaj organizirajo za svoje področje to delo. Do izvedbe tega pa bo še nadalje, tako kot doslej, opravljal vsi prosvetno-pedagoško službo okrajni Zavod, ki bo še nadalje skrbel tudi za strokovni dvig učno-vzgojnega osebja.

Investicije v prosveto

Investiranje za prosvetne ustanove je bilo v širšem smislu začeto šele po letu 1957. Pomanjkanje šolskih prostorov je postalo že tako akutno, da je bilo potrebno predvsem začeti za osnovne šole s široko gradbeno dejavnostjo.

Medtem ko je bilo do konca leta 1957 novozgrajenih 19 in obnovljenih 43 osnovnih šol v vsem razdobju po osvoboditvi, začne s šestimi dovršenimi novogradnjami leta 1958 intenzivna osnovnošolska gradbena dejavnost. Devet šolskih zgradb pa je bilo v tem letu začeti. Prav toliko (6) novih šol je bilo zgrajenih tudi leta 1959. Letos obsega osnovnošolski gradbeni program 26 poslopij. Od teh sta 2 novi šoli že zgrajeni, 2 adaptirani, 22 pa jih je še v gradnji (18 novogradenj in 4 adaptacije).

Ker je situacija glede pomanjkanja šolskih prostorov in zato vedno bolj grozeča 3. izmena predvsem kritična v Ljubljani, je zato na področju mestnih občin letos v gradnji

7 šol. Z dograditvijo teh in z nekaterimi dodatnimi ukrepi pri razbremenjevanju šol s stanovanji bo pridobljeno toliko novega prostora, da bomo začasno rešili najbolj aktualno vprašanje tretje izmene; reformirani pouk pa le za silo. Ta bo vsekakor še več let ostal problem, ki ga bo mogoče rešiti le s tako izvršeno intenzivno gradnjo novih šolskih poslopij, kakor je bila v zadnjih letih. Težka situacija pomanjkanja prostorov za obvezno šolanje je prav v teh letih najbolj kritična in bo ostala taka še nekaj prihodnjih let.

Naravni prirastek prebivalstva v mestu in v nekaterih industrijskih področjih okraja je bil okrog leta 1950 tako velik, da se nam v sedanjih letih dotok v osnovne šole nesorazmerno povečuje iz leta v leto. Ker je naravni prirastek skoraj 28 na 1000 prebivalcev v letu 1950 padel na 13,7 v letu 1959, je naravno, da se nam bo čez 7 do 8 let dotok v osnovne šole bistveno zmanjšal. Ker kaže odstotek naravnega prirastka tendenco stabilizacije, bomo po vsej verjetnosti čez nekaj let imeli za obvezno šolo dovolj šolskega prostora, ki bo zadostoval tudi potrebam reformirane šole.

Računati pa je treba s problemom srednjega in strokovnega šolstva. Naravno je, da se bo kritična situacija, ki tare osnovno šolo v teh letih, nujno prenesla na omenjene šole, saj bodo tisoči terjali prostor v srednji ali strokovni šoli. Zato je potrebno misliti na nič manjšo intenzivno gradnjo za potrebe teh šol, ki že danes ne morejo sprejeti tisočev mladine, ki bi se rada še nadalje strokovno usposabljala.

Dosedanja gradnja za potrebe strokovnih šol in pripadajočih domov (vajenskih in industrijskih) obsega novogradnjo 10 šol in 7 domov ter eno večjo adaptacijo (Gostinški center Bellevue). Od teh šol in domov je že zgrajeno 7 šolskih poslopij in 3 poslopja za domove, druge pa so še v gradnji. Dosedaj je bilo investiranih v te šole in domove eno milijardo štiri sto milijonov dinarjev, in sicer predvsem iz Sklada za kadre teritorialnih enot, deloma pa tudi iz podjetij.

V letošnjem letu je nastal zastoj, predvsem pri graditvi nedokončanih objektov zaradi sprememb delitve Sklada za kadre med podjetji, okrajem in republiko. Kritična je situacija na tistih objektih, ki so že potrošili in celo prekoračili sredstva, ki so bila na razpolago v letu 1960. (Industrijska kovinska šola v Trbovljah, Dom industrijske rudarske šole v Zagorju, Vajenska šola v Mengšu), medtem ko je gradnja Usnjarske šole v Domžalah že ustavljena zaradi manjkajočih sredstev. V istem položaju bo v kratkem tudi Dom Industrijske kovinske šole v Siški.

Za potrebe zdravstva je bilo v letu 1960 dograjeno poslopje v Ljubljani, ki daje prostor trem zdravstvenim šolam: Zobotehnični srednji šoli, Šoli za farmacevtske tehnike in Šoli za sanitarne tehnike. Investicijska sredstva je dal Svet za zdravstvo LRS.

Vedno pa ostane še odprto vprašanje nadaljnje graditve šol in domov za potrebe strokovnega šolstva, n. pr. poslopje za Pedagoško akademijo, Administrativno šolo, Zavod za gluho mladino, Zavod za invalidno mladino v Kamniku, Grafično šolo, Šolo za papirniško stroko, obrtne šole v Kočevju in Trbovljah, Gradbeno tehnično šolo, Šolo za srednje medicinske sestre, Šolo za umetno

obrt, Pomožno šolo za duševno prizadeto mladino itd.

Pri gradnji šolskih poslopij, predvsem za obvezno šolanje, nastopajo pogosto težkoče hitre graditve, ki izvirajo iz počasnega projektiranja ali pa celo slabih načrtov. Takšne načrte je treba včasih celo večkrat popravljati in od tod izvirajo zakasnele gradnje, slabo izkoriščanje investicij ali angažiranih posojil in problem primerne razporeditve otrok po šolah. Potrebno bi bilo osvojiti vsaj nekaj tipiziranih projektov šolskih poslopij, ki bi lahko bili proučeni na osnovi že zgrajenih šol, tako v funkcionalnem kot v pogledu višine investicijske vsote. Vsestransko proučeni projekt bo gotovo cenejši, obenem pa bo investicijski takoj na razpolago.

Smiselno urejena tipizacija gotovo ne bi škodovala niti urbanističnim zasnovam posameznih krajev ali določenih področij naselij, ker bi urbanist do neke mere že računjal z določenim konkretnim projektom.

4. Skrb za kadre in štipendiranje

Skrb za kadre se odvíja na treh področjih — v skrbni za strokovni dvig že nameščenih prosvetnih delavcev (1), v izpopolnjevanju učno-vzgojnih ustanov, to je Učiteljske in Srednje vzgojiteljske šole (2), v razporejanju prosvetnih kadrov in v organiziranem štipendiranju (3).

1. Za strokovni dvig učnega osebja je Zavod za prosvetno-pedagoško službo organiziral Strokovni svet kot osrednjo študijsko telo v okviru svojega zavoda. Strokovni svet sestavljajo vodje strokovnih aktivov. Ta strokovni svet je v šolskem letu 1959/60 razvil obsežno dejavnost. Prirejal je stalne hospitacije z diskusijami o najnovejših metodah v šolski praksi. Hospitacije so obsegle mestne in podeželske kraje. Vseh okrajnih organiziranih hospitacij je bilo v lanskem šolskem letu čez 30; še več pa takšnih, ki so jih učiteljski kolektivi opravili sami.

Važna oblika dela strokovnega sveta oziroma strokovnih aktivov so bila tudi šolska predavanja. Tako so imeli aktivni za splošno-izobraževalne predmete samo v zadnjem polletju 72 predavanj in 24 diskusijskih večerov. Aktivni strokovni šol so izvedli 8 predavanj in 3 posvete, aktiv za vzgojne domove 5 predavanj, aktiv za otroške vrtce 11 in aktiv za vzgojne domove 3 predavanj.

Posebna oblika izobraževanja prosvetnih kadrov so bili tudi tečaji in seminarji. Ti so se letos prvič vršili v okrajnem merilu. Po vsebini so ti seminarji obsegli skoraj vse vrste dejavnosti in jih je obiskala dobra petina vseh prosvetnih delavcev, ki delajo na okrajnih in občinskih šolah in drugih vzgojnih zavodih. Posebno mesto pri strokovnem dvigu kadra in pri politični razgledanosti so opravile politične šole, predvsem politična šola za prosvetne delavce v Ljubljani, ki jo je ob podpori Okrajnega komiteja ZK organizirala okrajna Delavska univerza. K splošni razgledanosti učnega osebja so pripomogle tudi poučne ekskurzije.

Svet za prosveto OLO Ljubljana je spremljal in vzpodbujal skrb za strokovni dvig učnega osebja in predlaga, da se to delo še razširi in poglobi. Ni namreč mogoče uspešno izvajati šolske reforme brez temeljite skrbi za dvig strokovnosti učnega osebja. Zaradi tega naroča Zavodu za prosveto-pedagoško službo, da še nadalje razvija te oblike dela, izdaja biltena s strokov-

nimi navodili in informacijami, organizirano posplošuje nove preizkušene metode pouka, predvsem tiste, ki jih zahteva sodoben razvoj šolstva (audiovizuelna sredstva, oprema kabinetov, igrišča, telovadnice, delavnice, objektov šolskih zadrug, ustanavljanje servisnih služb).

Veliko vrzel so odpravili strokovni aktivni s tem, da so za mnoga področja ponovno pregledali, napisali in izdali skripta. Uspešnost tega prizadevanja se kaže predvsem pri izdajanju tehnične literature. Tu je bilo še pred letom veliko pomanjkanje skript, do konca tega šolskega leta pa bodo vse tehnične šole imele svoja skripta za vse strokovne predmete. V tem letu je na osnovi te pobude napisanih in pripravljenih za razmnoževanje nad 30 skript. Za hitrejše izdajanje teh skript so tehnične šole ustanovile posebno servisno službo in jo opremile s primernimi razmnoževalnimi stroji.

2. Pomen učno-vzgojnih ustanov je zaradi velikega pomanjkanja učnega osebja na osnovnih šolah in v varstveno vzgojnih ustanovah nadvse velik. Zaradi pomanjkanja prostorov na teh šolah pa je vpis omejen in število vsakoletnih absolventov še zdaleč ne krije vseh potreb. Ob koncu šolskega l. 1959/60 je na Učiteljski diplomiralo 69 absolventov, na Srednji vzgojiteljski šoli pa 36 absolventov. Letos je Učiteljske vpisalo 86 dijakov, Srednja vzgojiteljska šola pa 64 učenc.

Zaradi premajhnih kapacitet omenjenih šol kot tudi zaradi zahteve po novem načinu oblikovanja učiteljskega kadra, je nujno potrebna gradnja Pedagoške akademije, kapacitete Srednje vzgojiteljske šole bi pa povečali s tem, da bi iz njenih prostorov premostili drugam Vzgojno posvetovalnico.

3. Razporejanje učnega in vzgojnega kadra. Učni in vzgojni kader dobivamo z razpisi in štipendiranjem. Nekaj štipendiranih diplomantov pa nam odstopa Komisija za razporeditev učnega in vzgojnega kadra pri Svetu za šolstvo LRS.

Glede na pomanjkanje strokovnjakov in glede na to, da je v Ljubljani po večini starejši kader, ki vsako leto odhaja v pokoj, se število razpisanih mest na okrajnih ustanovah v rednem razpisu giblje od 200 do 350. Od tega 1/3 prostih mest v Ljubljani, 1/3 pa na okrajnih ustanovah izven Ljubljane. Redni razpis občinskih ustanov objavlja od 400 do 500 nezasedenih mest, od tega 1/3 za Ljubljano, 2/3 pa za mesta izven Ljubljane. Razpis je le delno uspešen. Zaradi pomanjkanja stanovanj prosilec ni mogoče vedno ugoditi, po drugi strani pa nekje le ostane vrzel. V letošnjem razpisu za okrajne ustanove je bilo razpisanih 232 prostih mest, na razpolago pa je le 22 sob in 3 družinska stanovanja; vse izven Ljubljane.

Zaradi ogromnih nepokritih potreb po učiteljskem kadru za nižje razrede osnovnih šol je bilo v soglasju Sveta za šolstvo LRS dovoljeno honorarno nameščenje abiturientov gimnazij pod pogojem, da bodo opravili diferencialni diplomski učiteljski izpit in si s tem pridobili pravico do naziva učitelj in do stalne namestitve. S tem načinom pridobivanja učnega kadra je prišlo do sedaj na osnovne šole 20 honorarnih učnih moči.

Isti problem je z vzgojiteljskim kadrom za predšolske ustanove. Srednja vzgojiteljska šola v Ljubljani je bila doslej edina te vrste v naši republiki. Število vzgojiteljic, ki prihaja iz te šole, bi komaj zadostovalo za kritje nujnih potreb na-

šega okraja. Prehod na nameščenje laičnega kadra je nujnost, postavlja pa se naloga njihovega usposabljanja.

Iz leta v leto ostaja odprt problem strokovnjakov, t. j. mojstrov, tehnikov in inženirjev za poučevanje na nižjih in srednjih strokovnih šolah. Poleg tega, da jim ne moremo nuditi stanovanj, je pereče tudi vprašanje njihovih osebnih prejemkov, ki so na šolah, kjer so uslužbenci plačani po uredbah, dosti nižji kot v gospodarskih organizacijah. Kljub dodatku za strokovnost v višini do 4000 dinarjev mesečno za mojstre in tehnike in do 6000 din za inženirje, ostajajo mesta strokovnjakov nezasedena.

Nakazani problem je posebno viden n. pr. na Gradbeni srednji šoli v Ljubljani, kjer je povprečna starost predavateljev 50 let. V letošnjem rednem razpisu je objavljenih 15 nezasedenih mest strokovnjakov z visoko strokovno izobrazbo. Število razpisanih mest na tej šoli je vsa leta približno enako, odziv in razpis pa minimalen oziroma negativen.

Posebni problem je tudi vzgojiteljski kader v vzgojnih domovih.

Število štipendistov v letih:
OLO Ljubljana
ObLO
Gospodarske organizacije

	1958	1959	1960
OLO Ljubljana	143	146	137
ObLO	402	547	415
Gospodarske organizacije	788	1142	1935

Skupaj

1433 1835 2487

Razveseljivo je dejstvo, da iz leta v leto narašča število štipendistov gospodarskih organizacij.

5. Varstveno-vzgojne ustanove

Spremenjeni družbeni odnosi so v naši deželi omogočili hkrati z razvojem proizvodjalnih sil tudi vedno hitrejšo vključevanje žena v proizvodnjo in v vsa ostala področja javnega življenja. Vzoredno s procesom, ki spreminja strukturo prebivalstva in terja spremenjen način življenja, so vznikali novi problemi, pred katerimi je problem, kam

z otroci v času, ko so starši zaposleni, gotovo najvažnejši. Sestav našnjih družin, sestoječih se povečini le iz staršev in otrok, brez drugih sorodnikov in povečini brez pomočnic, terja nove oblike skrbi za otroke. Družbena pomoč družini, ki je postala z vsakim dnem nujnejša in očitnejša, je vzpodbudila družbene organizacije, pa tudi organe oblasti in uprave, da so se lotili dela. Danes je na stanovanjskih skupnostih pobuda za organizacijo varstveno-vzgojnih ustanov.

(Nadaljevanje v prihodnji številki.)

80.

Na podlagi 63. člena uredbe o bankah in hranilnicah (Uradni list FLRJ št. 4/54 in 13/54), 4. člena zakona o pristojnosti občinskih in okrajnih ljudskih odborov in njihovih organov (Ur. list FLRJ št. 52/57), 3. točke 185. člena uredbe o pristojnosti občinskih in okrajnih ljudskih odborov in njihovih organov (Ur. list FLRJ št. 52/57), 87. čl. uredbe o ustanavljanju podjetij in obrtov (Ur. list FLRJ št. 51/53) in 11. člena pravilnika o periodičnih obračunih gospodarskih organizacij (Ur. list FLRJ št. 21/60) je okrajni ljudski odbor Ljubljana na predlog upravnega odbora Komunalne banke Ljubljana na seji okrajnega zbora in na seji zbora proizvajalcev dne 22. novembra 1960 sprejel naslednjo

ODLOČBO

1. Komunalna banka Ljubljana preneha s 30. novembrom 1960 kot banka okraja Ljubljana.

2. Upravni in nadzorni odbor banke se s tem dnem razrešita.

3. Svet za družbeni plan in finance se pooblasti, da imenuje Komisijo za likvidacijo banke.

4. Likvidacijska komisija razdeli presežek dohodka za leto 1960 na sklade banke na podlagi predračuna dohodkov in izdatkov, ki ga je potrdil za leto 1960 okrajni ljudski odbor, in izdela v sporazumu s pristojnimi občinskimi ljudskimi odbori predlog za razdelitev aktiv in pasiv banke s stanjem 30. novembra 1960 na novo ustanovljene občinske komunalne banke. Ta predlog predloži likvidacijska komisija v potrditev okrajnemu ljudskemu odboru.

5. Finančne posle za okraj Ljubljana (izvrševanje proračuna, upravljanje s sredstvi in pod.) bo opravljala Komunalna banka, ki bo poslovala na območju občine Ljubljana-Center.

Štev.: 04/2-BAA-58/1-60.

Ljubljana, 22. novembra 1960.

Predsednik OLO:
Franc Popit, l. r.

VSEBINA

Poročilo Sveta za prosveto OLO
80 Odločba o prenehanju Okrajne komunalne banke v Ljubljani